

จดหมายลาออก

ปกติการเข้าออกของพนักงานในแต่ละองค์กรเป็นเรื่องปกติ เช่นเดียวกันกับบริษัทฯ ของเรา มีพนักงานเข้าออกเป็นประจำ

แต่ที่ไม่ปกติ คือ การลาออกครั้งหนึ่งของผู้จัดการแผนกหนึ่งเมื่อสิบปีที่แล้ว มีการใช้ภาษาฟอซุนรามคำแหง แถมยังมีคำหยาบคายออกมาจากสวณส์ตัวดูสิตเต็มจดหมายไปหมด

สาเหตุคือ ผู้จัดการที่ยื่นจดหมายลาออก (ซึ่งพยายามอนุรักษ์ภาษาไทยโบราณ) ไปทะเลาะกับผู้จัดการอีกคน ตัว ยอธรมณณ์ฉุนเฉียวเป็นนิสัย เขาจึงเขียนจดหมายด้วยถ้อยคำหยาบคาย รุนแรง ไม่แสดงถึงความเคารพและความเกรงใจใดๆ ต่อบุคลากร ต่อบุ้บั้งคั้บัญชา (คือผม) ยอมรับว่า เมื่อได้อ่านจดหมายแล้วรู้สึกแย่มากๆ

ตอนนั้น เริ่มฝึกสมาธิบ้างแล้ว จึงหลับตานิ่งๆ ดูแลสุขภาพใจเข้าออกสักระยะ ปล่อยวางความคิด แล้วก็เกิดปัญญาบางอย่างว่าเราควรปฏิบัติต่อเขาอย่างไร จึงเรียกเขามาคุยในห้องทำงาน

เขาเดินเข้ามาทำตาขวางๆ กำมือหลวมๆ แบบเตรียมพร้อมว่า หากได้ยินอะไรไม่เข้าหูก็จะลุยทันที ผมเชิญให้เขานั่งลง

แล้วก็เอ่ยประโยคแรกว่า ‘ผมขอโทษด้วยนะ ช่วงนี้งานยุ่งไม่มีเวลาได้คุยด้วย มีอะไรจะคุยให้ฟังบ้างมั๊ย’

เขานิ่งไปนาน แล้วก็ลดสายตาลง ไม่สบตา สังเกตว่า ตาเขาแดงๆ เริ่มมีน้ำตาคลอ นั่งอยู่สักพัก แล้วก็เดินมาที่เก้าอี้ที่ผมนั่ง นั่งคุกเข่าลงกับพื้นพร้อมยกมือไหว้ เขาบอกว่า ขอโทษที่เขียนจดหมายที่หยาบคายเข้ามา เขารู้ว่าไม่สมควรอย่างยิ่ง แต่ตอนที่เขียนนั้น ควบคุมสติตัวเองไว้ไม่ได้ คิดว่าต้องทำ!

เรื่องจึงจบลงด้วยดี ผมไม่ต้องตักเตือนว่ากล่าวอะไรเขามากมาย ผู้จัดการคนนี้สำนึกได้ด้วยตัวเอง ว่าทำอะไรผิดและสัญญาว่าจะทำไม่เช่นนั้นอีก เขาทำงานต่ออีกหลายเดือนจึงลาออก เป็นการจากกัน ไปด้วยดี และอย่างน้อยเขาก็รู้จักที่จะควบคุมอารมณ์ตัวเองดีขึ้น แม้ว่าจะไม่ได้เต็มร้อย แต่ก็พอเย็นลงได้บ้าง

เหตุการณ์นั้นได้แสดงให้เห็นว่า หากเราสามารถสัมผัสใจคนอื่นได้ สัมผัสในส่วนของความเป็นมนุษย์ เหมือนกันที่ยังปรารถนาความดีงามด้วยกันทุกคน ใจที่เข้าไปสัมผัสใจ ไม่ต้องพูดอะไรกันมาก เป็นการพูดโดยไม่ต้องพูด แต่สามารถสื่อถึงกันได้อย่างเข้าใจลึกซึ้ง

ในหลายๆ กรณี หากเราได้หันกลับมาสำรวจตนเองถึงข้อบกพร่องว่าเราได้ทำอะไรผิดพลาดลงไปบ้าง แทนที่จะพุ่งเป้าไปที่ความผิดของผู้อื่นแต่อย่างเดียวนั้น และเมื่อได้สำรวจพบความผิดตนเองแล้ว ก็ลาพูดคำว่า ‘ขอโทษ’ ออกมาก่อน แม้ว่าจะเป็นกรพูดกับผู้ที่อาวุโสน้อยกว่า จะเป็นการเปิดประตูใจอย่างได้ผล และเป็นการเปิดประตูสู่ศักยภาพการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบของเราด้วย

ลองใช้ใจของคุณสัมผัสกับสิ่งต่างๆ รอบข้าง สัมผัสกับหัวใจคนที่อยู่ใกล้คุณ สัมผัสกับหัวใจคนที่กำลังทำให้คุณโกรธ แล้วคุณจะสามารถคลี่คลายปัญหาต่างๆ ได้โดยสงบเย็น เป็นธรรมชาติ

หยุดคิดเสียบ้าง แล้วจะ ‘รู้’ เองว่าควรทำอย่างไร

แต่หากยังเผลอทำไปตามความคิด ชีวิตก็จะบิดๆ เบี้ยวๆ ต่อไป...

**ใครชอบ ใครชัง ช่างเถิด ใครเข็ด ใครชู้ ช่างเขา
ใครเบื่อ ใครบ่น ทนเอา ใจเรา ร่มเย็น เป็นพอ**